

LA DEFENSA DEL MONESTIR

Fa molt i molt de temps, en el petit poblat de la Santa Creu, hi vivia una família molt pobra. La mare de la família havia mort en el moment de donar a llum el seu últim fill ja feia dos anys i mig. Aquest es deia Josep i tenia una malaltia que feia que estigués molt més dèbil que una persona normal i corrent; no podia moure's gaire ràpidament, no es podia aixecar de terra, li costava pujar escales, etc. En Josep tenia sis germans: en Pau, que era el més gran, en Pep, que era el segon més gran, en Joan, en Lluç, en Jan i la Mar. A causa de la gran pobresa de la família i la gran quantitat de germans que tenia en Josep, el seu pare no li podia proporcionar totes les medecines que necessitava el seu cos.

Quan en Josep va tenir set anys, el seu pare ja no es va poder cuidar de tots els fills ni va poder comprar a en Josep cap de les medecines que ell necessitava. Finalment, el pare de la família, en no tenir cap altra opció per mantenir els seus fills, va arribar a la conclusió de donar als monjos del monestir de Sant Pere de Rodes el fill que suposava una càrrega més gran econòmicament. Així ell no l'hauria de mantenir, perquè se'n cuidarien els monjos. Dos dies després de prendre aquella decisió, va portar en Josep al monestir de Sant Pere de Rodes i el va deixar amb els monjos. Abans de marxar li va explicar per què l'havia hagut de deixar allà. Al principi en Josep es va posar molt trist en sentir les paraules del seu pare, però al final va entendre que ho feia per poder mantenir tota la seva família.

Els anys anaven passant i en Josep anava aprenent cada cop més coses sobre el monestir de Sant Pere de Rodes al costat del seu mestre i mentor. Aquest era un dels monjos més respectats i savis de tot el monestir. El seu nom era Francesc, i no només s'havia convertit en el mestre d'en Josep, sinó que també s'havia convertit en un referent i fins i tot en un pare per a ell. Amb en Francesc, en Josep va aprendre totes les parts del monestir, la seva situació geogràfica, les seves entrades i sortides secretes, les plantes medicinals de l'entorn, la màgia d'aquell lloc i moltíssimes coses més. Més tard, en Josep es va especialitzar en medicina amb el seu mestre, en concret en les plantes medicinals, ja que aquestes l'ajudaven a millorar cada dia una miqueta més. Tots els monjos del monestir estaven impressionats amb la millora d'en Josep amb en Francesc durant aquells últims anys de la seva vida. Només amb dotze anys, coneixia a la perfecció totes les plantes medicinals de la comarca.

En Josep, en veure que ja sabia tot el que havia de saber d'aquell monestir, va decidir anar a veure món i va anar a visitar tots els altres monestirs que va poder. En els diferents monestirs que en Josep visitava sempre era benvingut per tots els monjos. Aprenia tant com podia de cada lloc: els seus costums, les seves plantes medicinals, els seus edificis, els cavallers que el vigilaven, la seva situació geogràfica, etc. Quan en Josep acabava la seva estada en un monestir, s'acomiadava de tota la gent que havia conegut en aquell lloc i anava a buscar un altre monestir que pogués ensenyar-li moltes més coses que l'anterior. El seu viatge de monestir en monestir va durar quatre llargs anys, en els quals va visitar quaranta monestirs diferents i va aprendre una infinitat de tècniques medicinals amb les plantes, però al final en Josep va aconseguir el que s'havia proposat quan havia marxat: la seva meta havia sigut conèixer a la perfecció totes les plantes medicinals del món i ell ho havia aconseguit amb tan sols setze anys. En Josep era conegut a tot el món com un prodigi en les arts medicinals de les plantes.

En tornar a casa seva, al monestir de Sant Pere de Rodes, en Josep no va poder creure el que veien els seus ulls. Es trobava davant d'una situació que mai s'hauria imaginat que passaria en la seva vida. El monestir de Sant Pere de Rodes, el poblat de la Santa Creu i tot el que tenia un significat molt gran per a ell estaven massacrats, plens de sang i de gent morta. En Josep va caure a terra i es va culpar per no haver estat allà en el moment que va passar tot allò i per no haver pogut fer res contra aquella massacre. Amb els ulls plorosos, li va semblar veure una silueta a l'horitzó. Semblava en Francesc. En Josep ja no sabia si era el seu subconscient que el traïa o si era ell que s'estava tornant boig. Es va acostar a aquella silueta, la va tocar i va poder comprovar que era en Francesc, la persona que havia estat més propera a ell. Ràpidament el va intentar curar, però en Francesc li va dir que no hi havia temps per a ell, que havien de ser ràpids si volien salvar tot allò que per a ells era més que una casa: una vida.

Li va explicar tot el que havia passat, detall a detall. Primer de tot, que uns homes vestits de negre que anaven amb uns cavalls blancs els havien atacat per sorpresa i que molt ràpidament, amb les seves grans i afilades espases i llances, havien acabat amb tots ells, que, malauradament, no havien pogut fer res per evitar-ho. Amb les seves últimes paraules, en Francesc va dir a en Josep que el monestir de Sant Pere de Rodes estava a les seves mans i que havia de reunir totes les persones que pogués i que havia de fer el que fos per salvar el monestir de Sant Pere de Rodes, perquè aquells bàrbars, abans de marxar, havien dit que tornarien al cap de tres anys i mig per acabar el que havien començat. Amb les seves últimes paraules, en Francesc va dir a en Josep que havia de ser fort, que havia de pensar que ho podria fer i que confiés en ell mateix. Després d'allò, en Francesc va morir, amb un gran somriure a la cara, sobre els braços d'en Josep. En aquell moment, en Josep estava tan desesperat i alhora trist per tot el que havia passat i havia vist que es va desmaiar allà mateix.

En Josep va estar inconscient durant dos dies i mig, i quan es va despertar va recordar tot el que havia passat. Com que en Josep va veure molt de món durant quatre anys de la seva vida, va contactar amb tots els amics que va poder i que havia fet durant aquells quatre anys de viatge. Tots els seus amics, entre els quals hi havia monjos i cavallers, en escoltar la història d'en Josep, van decidir ajudar-lo amb tot el que poguessin i es van preparar per anar cap al monestir de Sant Pere de Rodes, per reforçar-lo, defensar-lo, preparar-lo i assegurar-lo per a la batalla. Quan ja feia dos mesos de la petició d'ajuda d'en Josep cap als seus amics, tothom ja havia arribat al monestir de Sant Pere de Rodes per preparar-se per a la batalla.

Durant el poc temps que els quedava per combatre, totes les persones que havien arribat al monestir per ajudar en Josep a protegir les seves terres van començar a treballar durament per preparar-ho tot per a la batalla. Els primers dies van veure que una de les coses més importants que feia falta era construir moltes armes per a tots: feien falta espases, llances, fletxes i arcs. Quan ho van tenir tot organitzat per construir les armes, es van posar mans a l'obra. En aquesta tasca tothom va col·laborar perquè era una de les coses més importants per poder combatre. Després de construir totes les armes van continuar per les armadures; feien falta també les armadures, perquè si no estarien molt exposats i seria més fàcil que morissin a mans enemigues. Acabades les armadures, van decidir de reforçar les parts que havien quedat destrossades a causa de la primera batalla, ja que sense aquelles parts seria molt més fàcil entrar per als enemics i això els faria molt més dèbils a l'hora de defensar el monestir. En veure que les coses més importants ja s'anaven acabant, van començar a idear diferents estratègies per al combat, que era imminent. Cada estratègia que ideaven estava pensada per a una situació diferent i totes havien estat pensades amb molta cautela per poder matar molts enemics i perquè les víctimes d'aliats fossin les mínimes durant el combat. En estar tot acabat, van decidir construir un passatge secret que anés des de la sala principal del monestir de Sant Pere de Rodes fins a una altra muntanya que estava a un quilòmetre i mig del monestir.

Finalment, va arribar el dia que havien d'arribar aquells homes vestits de negre que anaven sobre d'uns cavalls blancs. Tothom estava preparat per atacar quan arribessin els enemics, però a les dues del migdia encara els esperaven. Un dels amics d'en Josep, en Marc, va començar a sospitar per aquella situació i va dir que no havien d'abaixar la guàrdia encara que no hi hagués ningú. Van tocar les vuit del vespre i encara no havia arribat cap enemic al monestir. Tothom ja estava cantant victòria, però en Marc cada cop sospitava més i més per aquella situació. Cap a les dotze de la nit, quan totes les persones que eren al monestir ja s'estaven adormint, van sentir uns cavalls que anaven a molta velocitat i que eren domats per uns homes vestits de negre. En veure això, en Marc, que era un dels únics homes que estava despert, va avisar tothom que ja havien arribat els enemics. En aquell moment, un dels homes enemics va llançar des d'una catapulta una pedra que va impactar contra una de les torres del monestir i la va destrossar.

Més tard, van començar a caure els primer amics d'en Josep. Després, els enemics van començar a entrar per la porta principal del monestir, que prèviament havien destrossat. Ja hi havia molts homes dintre del castell i això feia que costés més fer fora els enemics. En Josep, en no poder lluitar, estava amagat en una petita cambra de l'església, la qual no es podia trobar des de fora a simple vista. Al cap de dues hores de combat, la majoria dels homes enemics ja havien entrat dins del monestir, incloent-hi el seu líder, i ho estaven arrasant tot.

Al cap de no res, en Josep va sentir passos que anaven cap a l'església. Eren del seu amic Marc i del líder dels homes enemics. En Marc el va intentar colpejar amb la seva espasa, però l'altre la va esquivar. Després l'altre va donar una puntada de peu a en Marc i el va fer caure a terra. A continuació, l'home enemic va agafar la seva espasa, la va apuntar contra en Marc i es va disposar a acabar amb ell. En Josep no podia acceptar la idea de perdre el seu amic Marc. Es va aixecar, va sortir de la seva cambra i va agafar l'espasa d'en Marc, que havia quedat darrere de l'home enemic. En aquell moment, en Josep es trobava darrere de l'home enemic i estava disposat a matar-lo. Va aixecar amb una gran força l'espasa i la va clavar a l'esquena de l'home enemic. Després d'això, en Marc es va poder aixecar i va tallar el cap a aquell home.

En sortir de l'església, tots dos amics es van adonar que encara hi havia un gran nombre d'enemics. Aleshores en Marc i en Josep van agafar el cap del líder enemic i el van aixecar ben amunt perquè tots els homes enemics poguessin veure que el seu líder havia caigut i d'aquesta manera es retiressin. I així va ser: en veure que el seu líder havia caigut, tots els homes enemics van decidir que marxar era la millor opció, ja que sense cap estratègia ni ningú que donés les ordres acabarien morint tots.

Finalment, en Josep i totes les altres persones que no van morir durant la batalla van anar a ajudar tots els que estaven ferits, incloent-hi els homes enemics que s'havien quedat al monestir perquè no podien caminar o moure's. Al cap i a la fi tots eren persones i cometien errors per una cosa o una altra. Per això, els homes enemics que van poder ser curats per les persones dels diferents monestirs que havien anat a ajudar en Josep per mantenir el monestir de Sant Pere de Rodes es van quedar al monestir a ajudar en tot el que poguessin, a repoblar-lo i a fer-lo més fort que mai.